

AARDSTRALEN

Er zijn weinig aardse goederen die zoveel emoties oproepen als huizen. Dat weet Viseur als de beste. Hij keek dan ook wel wat vreemd op toen Cor Palingboer wist te vertellen dat hij zeer rationeel handelt bij de verkoop van zijn huis. “Niks geen emoties; het zijn gewoon op elkaar gestapelde stenen” zo vertrouwde Palingboer Viseur ongevraagd toe. Toch liep het anders dan gedacht.

Het huis van Palingboer lag mooi bij de bossen. Viseur vroeg Palingboer om kort aan te geven wat de positieve en de negatieve kanten van het huis zijn. Palingboer vertelde honderduit over de zegeningen van de woning. Negatieve aspecten kon hij met de beste wereld niet opnoemen. Viseur nam het huis vol goede moed in de verkoop.

Na verloop van tijd meldde zich mevrouw Lina Litgtinghuys als gegadigde. Zij voelde al direct de aardstralen. Die waren faliekant verkeerd, wist zij. Palingboer hoorde het oordeel van Litgtinghuys met roodaangelopen hoofd aan. Toen de dame was vertrokken barstte Palingboer los. “Een regelrechte heks, zo knetter als mijn schoonmoeder” was nog de minst grievende kwalificatie over Lina. Viseur was enigszins verwonderd over de felle reactie van Palingboer. Dat deze mevrouw wat vreemd de zaak benaderde kon niet ontkend worden maar om nu zo tekeer te gaan? Ieder beestje heeft nu eenmaal zijn eigenaardigheid.

Twee weken later meldde zich wederom een dame, nu een zekere mejuffrouw Sneeuwkaars. Juffrouw Sneeuwkaars was geheel in het roodbruin gekleed. Om haar hals was een meterslange groene sjaal gedrapeerd. Deze kleuren maakten Juffrouw Sneeuwkaars energie-neutraal ten opzichte van haar omgeving, zo wist zij Viseur te vertellen. Viseur kon zich bij een dergelijke spontane toelichting weinig voorstellen.

proeverij

Juffrouw Sneeuwkaars had niet alleen aandacht voor het inwendige van het huis, neen, ook de tuin werd door haar nauwkeurig bewandeld. Zij knielde bij enkele plantjes neer en leek af en toe hapjes te nemen van de aarde. Viseur zag het schouwspel met enige verbazing aan. Hij keek eens zijdelings naar Palingboer die eveneens de bezichtiging bijwoonde. Die leek opnieuw eenzelfde dieprode gelaatskleur te ontwikkelen zoals hij indertijd kreeg bij het aanhoren van mevrouw Litgtinghuys. Palingboer bleef echter opvallend zwijgzaam toen Viseur grapte over de wijze van beoordeling door deze dame.

Tijdens de rondleiding was Juffrouw Sneeuwkaars in bijzondere mate belangstellend in alle mogelijke beesten en beestjes die Palingboer wellicht omringden. Had Palingboer een kat of hond? Waren er mieren, spinnen, mijten, kwantsen, bijen, vleermuizen, uilen, koeien of konijnen? En hoe zat het met eventuele postduiven en kippen? Hoe gedroegen deze gasten zich in en om het huis? “Gewoon, niks merkt” antwoordde Palingboer ongewoon stug.

Juffrouw Sneeuwkaars besloot het huis te kopen. Aangezien de overdracht pas na vier maanden plaats zou vinden maar Juffrouw Sneeuwkaars nu al spulletjes in het huis wilde brengen stemde Palingboer ermee in om aan haar de sleutels te verstrekken.

Verscheurd contract

Anders dan Juffrouw Sneeuwkaars aanvankelijk te kennen had gegeven bleek zij niet slechts “spulletjes” op te slaan. Neen, zij sloeg haar hele kamp in het huis op, met inbegrip van haar vier katten, hond-van-een-heel-erg-uitgebreid-multiculti-ras en negen kippen. Na vier weken bezocht Juffrouw Sneeuwkaars het kantoor van Viseur. Juffrouw Sneeuwkaars leverde de sleutels van het huis in en een plastic zakje met papiersnippers. “Het koopcontract”, luidde de toelichting op het afvalzakje. En weg was Juffrouw Sneeuwkaars.

Natuurlijk was Palingboer hoogst onaangenaam verrast door deze wending. De reactie kon maar uit een enkele maatregel bestaan: Juffrouw Sneeuwkaars werd in kort geding voor de rechter gesleept. Palingboer vorderde nakoming van de gesloten koopovereenkomst, niets meer en niets minder.

Viseur, altijd nieuwsgierig, was ter zitting van de rechtbank aanwezig. Ook Palingboer, diens advocaat en Juffrouw Sneeuwkaars waren daar. Merkwaardigerwijs werd Juffrouw Sneeuwkaars niet door een advocaat bijgestaan. Juffrouw Sneeuwkaars voerde zelf haar verdediging. Wat waren de beweegredenen van de juffrouw om de koopovereenkomst te ontbinden?, zo wilde de rechter weten. Het antwoord van Juffrouw Sneeuwkaars vormde het vreemdste pleidooi dat de rechter ooit had gehoord. “Het leven bestaat uit onzichtbare trillingen, zoals bijvoorbeeld geluid, zo begon Sneeuwkaars haar betoog. Aardstralen en wateraders zitten diep onder de grond en deze geven een bepaalde trilling door. Het lichaam vangt deze trilling op. Het lichaam is niet gewend aan deze trilling en moet zich daar op instellen. Voor mensen die daar gevoelig voor zijn kost dit veel energie. Meer energie als het lichaam kan verwerken, daardoor heeft het lichaam energie te weinig om bijvoorbeeld van ziekten te herstellen. Deze personen zijn zonder reden ook altijd moe.” De rechter en de andere aanwezigen gingen er eens goed voor zitten. Waar wilde juffrouw Sneeuwkaars naartoe?

Sneeuwkaars doceerde ongestoord verder. “In het huis van Palingboer lopen vele aardstralen en wateraders die elkaar veelvuldig kruisen en dan ontstaan er zeer gevaarlijke plaatsen. Dat weet iedereen. De wateraders lopen op verschillende dieptes over elkaar en dan komt er veel straling uit de grond op de plaats waar ze zich kruisen. In deze wateraders komen ook draaikolken voor en die verergeren het nog meer. Vanwege de breuken ter plaatse (onderaardse scheuren) kan de negativiteit van de straling vrij gemakkelijk omhoog stijgen. Dat leidt tot problemen met de blaas, bedplassen, koude voeten, huidproblemen, nierbekkenontsteking, gewrichtspijnen, reuma, veelvuldige hoofdpijn, slapeloosheid, rugklachten, oververmoeidheid, allergieën, astma, problemen met de hormonen en het uitblijven van een zwangerschap, eczeem en darmproblemen, chronische keelontsteking, voorhoofdsholte en andere holte ontstekingen, verkoudheid, lopend oor, diarree, astma, kanker en longontsteking. Personen die hun bed op een zogenaamde ster (waar diverse stralingen elkaar kruisen) hebben staan kunnen op den duur rekenen op ernstige ziekten. Ook dat weet iedereen”, zo vervolgde Sneeuwkaars. “En dat is”, zo besloot Juffrouw Sneeuwkaars haar inleiding, “nu precies de makke met dat ...huis van die ...Palingboer”.

Volgens Juffrouw Sneeuwkaars had Palingboer geweten van die stralen. Enkele kenmerken van de aanwezigheid van aardstralen zijn immers scheef- of slechtgroeiende bomen en

planten. Katten liggen altijd op een plaats waar straling aanwezig is en bijen en mieren maken er hun nest. Postduiven doen het daar slecht en verliezen hun jongen. Ook andere dieren zoals konijnen en koeien voelen aardstralen. Als er geen straling aanwezig is voel je jezelf op je gemak. Een hond gaat altijd op een plaats liggen die stralingsvrij is en kippen gaan nooit op een plaats slapen waar een aardstraal of waterader loopt. Sneeuwkaars noch haar beesten (behalve haar hond) voelden zich op hun gemak in het huis en zo kwam het balletje aan het rollen. De zgn “geopathische belasting” was ter plaatse levensgevaarlijk hoog. Wonen was volgens Juffrouw Sneeuwkaars dus geen optie op die onheilsplaats.

ontknoping

Viseur hoorde de tirade geamuseerd aan. Hij wendde zich glimlachend tot Palingboer toen deze van de rechter het woord kreeg voor een reactie. Palingboer had echter weer zijn dieprode gelaatskleur gekregen. Tot verbazing van alle aanwezigen wist Palingboer slechts wat gemompel voort te brengen met als strekking dat hij alles wilde laten zitten en de koop als niet gesloten beschouwde. “Heb dér geen meut meer an”, zo luidde de vrijwel enige verstaanbare zin van Palingboer. Hoewel Viseur die uitdrukking nog nooit eerder had gehoord meende hij wel te begrijpen wat de betekenis was. Palingboer vetrok vervolgens haastig. Nog diezelfde dag haalde hij het huis bij Viseur uit de verkoop.

(De namen zijn gefingeerd)

Mr J.A.M. van de Sande,
advocaat te Rotterdam
tel. 010 – 436 51 51
fax: 010 – 436 02 72